

ÇOMAXA NEDÎTÎ

Kalikê min nizanibû ku rojekê dê yek li ser wî binivîsîne. Bavê min nizanibû ku dê yek li wateya hin biryarên wî bigere. Demek dirêj min bi xwe jî nizanibû ku çîrokek heye. Min tenê difikirî ku roj hene — rojên asayî, ji kar, ji pîrsgirêkan, ji xerîdaran, ji sozên hatine girtin û yên din ku bêbersiv man, pêk hatine.

Bo gelek salan min bawer dikir ku girêdana di navbera sê nifşên malbata min û Gillette de tenê tesadufek pîşeyî bû. Paşê dem kir tiştê ku ew çêtirîn dike: xalan girêda, û min têgihîşt ku lehengê rastîn ne pargîdanî bû. Ew berdewamî bû — dîsîplîn, peyva dayî, berpirsiyarî, ramana ku navê mirov bi xwe ji rola wî hêjatir e. Tiştên ku di bîlançoyan de xuya nakin, lê bingeheên nedîtî ne ku li ser wan jiyaneke tê avakirin.

Li her cihê ku min xebitî, min mîr û jinên rastî bi heman pirsan re dît: meriv çawa sozekê dihêle, çawa malbatekê diparêze, çawa radiweste dema ku dev jê berdan hêsanîr be. Tiştê ku dimîne, dema ku deng dawî lê tê, tiştê ku me bêtir ku em pê hesiyabin veguhastiye — û xwîna ku dimîne ne ya biyolojîk e. Ew berdewamiya exlaqî ye, têlek, girêdan, bîraneke tevgerok.

Ji ber vê yekê çîrok bi berhemekê, bi marqeyekê, an jî bi kesekî dest pê nake. Ew bi derbasbûnekê dest pê dike — çomaxek nedîtî ku di nav demê re derbas dibe, ji destekî ber bi destekî din, ji navekî ber bi navekî din. Sê mîr. Sê serdem. Sê rêyên cuda. Lê têlek yek. Sê şûr. Xwîneke yek. Ê hemû ya mayî paşê tê.

Ferdinando Frega
Gillette Man